

ΒΙΣΘΗΜΑΤΙΚΩΤΑΤΟΝ ΚΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΙΩΔΕΣ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

ΤΟΥ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΓΚΑΜΠΟΡΙΩ

Η ΔΟΛΟΦΟΝΗΜΕΝΗ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

Αυτοί μόλις είδαν τον δήμαρχο, τον άνακριτή και τους δύο Βερτώ, μπρός στην πόρτα της έπαύλεως, έπλησίασαν βιαστικά και ρώτησαν τι ζητούν.

—Θέλω να δω τον κ. Κόμητα, είπεν ο Κουρτού. Χτύπησα τόσες φορές, μα δεν μάκουσε κανείς.

—Περιέργω κι αυτό, είπεν ένας από τους ύπηρέτας. Ο κ. Κόμης κοιμάται πολύ έλαφρά. Πώς δεν σάς άκουσε;

—Αλλοίμονον! ψιθύριζεν ο Φίλιππας Βερτώ, θα τους έδολοφόνησαν και τους δύο!...

Η φράσις αυτή κατετάραξε τους ύπηρέτας. Ο Κουρτού παρατήρησε τώρα λοζα τον πατέρα και τον υιόν Βερτώ με ύποψιν.

Ένας των ύπηρέτων, ο θαλαμηπόλος, του κόμητος, άρχισε να θρηνηί:

—Εσχόσωσαν τους κυρίου! Δυστυχί μεις! Θι το έκαμαν γιά να τους πάρουν τα χήματα. Ο κ. κομης έλαβε χθες άκριβός μεγάλην ποσότητα χρημάτων.

Έν τψ μεταξύ κατέφθασεν ειδοποιηθείς και ένας ένομοτάχης με μερικώς χοροφύλακας.

—Άς μη χάνουμε καιρό, φώναξε ο Κουρτού. Έμπρός, ποίος από σάς έχει το κλειδι. Άνοιξτε την πόρτα!

Ο θαλαμηπόλος, ο οποίος κρατούσε τα κλειδιά μαζί του άνοιξε. Εισήλθαν όλοι στον κήπο και προχώρησαν προς την έπαυλη. Μόλις έπλησίασαν εκεί, είδαν την πόρτα της έπαύλεως πούβγαίνει στον κήπο άνοιγτή. Τα τζάμια της ήσαν στα τριμένα.

Έμπήκαν στον διάδρομο. Έπάνω σταίς λευκής πλάκας του διεόδου διέκριναν σκαγόνες αίματος. Έπίσης άφθονο αίμα έβαφε την μαρμάρινη σκάλα, που οδηγούσεν ετώνω. Ο Κουρτού το είδε κι άνατριχίωσε!...

Άρχισαν ν' ανεβαίνουν στο πρώτο πάτωμα. Στα σκαλοπάτια ύπήρχεν επίσης αίμα. Έξωφα ο Κουρτού άφησε κραυγήν φρίκης καθώς έστηρίζετο ανεβαίνοντας στις κιγκλίδες της σκάλας, το χερι του άκούμησε σε κάτι υγρό και γλοιώδες. Ήταν αίμα! Παντού αίμα, αίμα άφθονο, ως να είχε γίνει όλόκληρος σφαγή...

Μόλις έφθασαν στο πρώτο πάτωμα, ο Κουρτού, ρώτησε τον θαλαμηπόλο αν οί κύριοι του είχαν κοινήν κρεββατοκάμμηρη.

—Μάλιστα κ. Δήμαρχε, είπεν αυτός και έδειξε μίαν κλειστήν πόρτα που εύρισκετο εμπρός των.

Ο Κουρτού δέν έπροχώρησεν άμέσως προς τα εκεί. Έδίστασεν. Η φρίκη και ο τρόμος του επέγασαν τα μέλη.

Ο Πάτερ Πλαντάς, δό άντελήφθη, έπροχώρησε νε τόλην και άνοιξε την πόρτα.

Η κρεββατοκάμμηρη ήταν έρημη. Μόνον μία πολυθρόνα βρισκόταν ριχμένη κάτω.

Έπέρασεν κιτότιν σ' ένα διπλανό δωμάτιο. Έκει τους περίμενε άλλη έκπληξις. Τα πάντα ήσαν άνω κάτω. Τραπεζία σπασμένα, καθίσματα ριχμένα κάτω, έπιπλα και συρτάρι θρυμματισμένα, καναπέδες σχισμένοι. Το πάν έδειχνε ότι συνέβη εκεί λυσσώδης πάλη. Στη μέση του δωματίου ένα τραπέζάκι ήταν επίσης άναποδογυρισμένο. Κάτω, εύρίσκοντο επί του τάπητος μερικά κομμάτια λάχινης, κουταλάκια έπίχρυσα και θρύψαλα δοχείου του σαγίου από πορσελίνα.

Οί δυστυχισμένοι κύριοι μου θα έπιανιν το σάϊ δειν τους, έπετέθησαν, είπεν ο θαλαμηπόλος, μόλις άντίφρυσε τά άντεκείμια αυτά.

Τό θέμα της αϊθούσης αυτής ήτο πράγματι άπίσιον. Τίποτε δέν είχε μένει στη θέσι του, τίποτε δέν είχε άπομεινει άσπιτο και άθραυστο. Η καταστροφή ήτο τρομερά. Αυτό, δό μεγάλην κρησάθη, καθρέφην, βρισκόταν σπασμένο, ή πολυθρόνες κουρταλισμένες, τα κομψοτεχνηματα, τα τραπέζια, ή έταξέρες, ριχμένα κάτω και συντριμμένα!...

Παντού δέ γύρω έβλεπε κανείς τό θέματα άγρίως πύλης, λυσσώδους άγώνος. Παντού ύπήρχαν σκαγόνες αίματος, μικράί λίμναι αίματος.

—Οί δυστυχείς φαίνετι πώς έτίλιτιν άτεγνωσμένως, ψιθύρισε συγκινημένος ο Κουρτού. Φαίνεται πώς τους κατεχρούσγησαν...

Μόνον ο Πάτερ Πλαντάς ήτο ψυχρόμοι, ή έξουνούσε παντού και έζητάε τα πίνετι με προσοχή. Τέλο, έστη ίρη πρδ, τον Κουρτού και του είπε:

—Άρχει. Άς πάμε και στα άλλα διμερήματα.

δάσος του Σέναρ πότε μ' ένα γαλάζιο φόρεμα άπάνω σ'ένα κόκκινο φαέθοντα και πότε με φόρεμα ρούσέ γαλάζιο φιδθοντα.

Πολιορκούσε τον βασιλέα και ήλιπιε πάντοτε να τον έλκύση όπω; και συνέβη, καθώς θα ίδωμεν εις τό προσεχές φύλλον.

Ο Ίστορικός

Παντού όμως σ' όλη την έπαυλη, σε κάθε δωμάτιον και σε κάθε αίθουσαν ή καταστροφή ήταν ή ίδια. Τα πάντα άνω κάτω και κατεστραμμένα, ως να είχαν ένοκήσει την νύχτα στην έπαυλη πολυμελής συμμορία ληστών.

Κι' αυτό τό γραφείο του κόμητος ήτο έντελώς κατεστραμμένο. Οί καουόργοι μη έχοντες καιρόν ν' άνοιξουν τά συρτάρια των διαφόρων έπίπλων με άντικλειδί, τά είχαν σπάσει και καταθρυμματίσει. Τα βιβλία της βιβλιοθήκης ήσαν επίσης σκορπισμένα κάτω, ξεφυλλισμένα και ξεσχισμένα.

Και εις αυτό τό καπνιστήριον είχον θραυσθή και ξεσχισθή τά πάντα, ως έπίσης και εις αυτά τά δωμάτια τά προορισμένα διά τους ξένους.

Όταν ανέβηκαν στο δεύτερο πάτωμα τό πρώτο πράγμα που όπέσεσεν στην άντελήψι τους, έντός ενός δωματίου, ήτο ένα τσεκούρι. Ήταν ριχμένο κάτω στο πάτωμα και εμπρός σ' ένα κλειστό κιβώτιο, τό όποιον δέν είχαν προφθάσει φαίνεται να σπάσουν.

—Τώρα τά έννοώ όλα, είπεν ο Κουρτού στον Πλαντά. Οί καουόργοι άφού κατεχρούσγησαν τον κόμητα και την κόμησαν σκορπισαν στα δωμάτια κι' άρχισαν να σπάζουν τά πάντα ζητώντας τά χήματα. Τέλος τά εύρηκαν, φαίνεται, τά έπήραν κ' έφυγαν.

Ο Πλαντάς κούνησε τό κεφάλι του, ως να έλευτενολογούσε μάλλον τον δήμαρχον, παρό ός να σγκατένευεν εις ό,τι του έλεγε.

Στό ισόγειο ύπήρχεν ή ίδια άναστάσις. Εις τό έστιατόριον ο Κουρτού στάθηκε κατάπληκτος, μπρός στο μεγάλο τραπέζι κι' έκραύγασε:

—Είνε άπίστευτον! Οί καουόργοι έσυμποσίασαν μετά την δολοφονίαν!

Πράγματι ύπήρχαν πάνω στο τραπέζι άπομεινάκια φαγητών, όχτώ μπουτάλες του κρασιού άδειανές, και πέντε ποτήρια.

—Ήσαν πέντε! ψιθύρισε πάλιν ο δήμαρχος, και πριν προχωρήσουμε στας έρεύνας μας πρέπει να ειδοποιήσουμε τον άρμόδιον εισαγγελέα της Κορβέλ να έλθη άμέσως.

Πραγματικώς άνέθεσαν την άποστολήν αυτήν εις ένα των χοροφύλακων, ο όποιος άνεχώρησεν άμέσως επί του μικρού άμαξιού της έπαύλεως.

—Και τώρα; είδόμεν τά πτώματα! είπεν ο δήμαρχος του Όρσιβάλ άνατριχιάζοντα.

Ο δήμαρχος μετά του Πλαντά και των άλλων κατηθύνησαν τώρα προς τό μέρος όπου εύρίσκοντο τό πτώμα της κομήσσης Τρεμορέλ.

Βυθίζοντας διά του κήπου διέκριναν μεταξύ των θάμων και των άνθων ίχνη διαβάσεως των δολοφόνων. Τσφερροι κλώνοι είχαν θραυσθή και ή χλόη ήτο πατημένη.

Μεταξύ των θάμων ευρέθη και μία παντούφλα άνήκουσα εις τον κόμητα.

—Φαίνεται, είπεν ο δήμαρχος Κουρτού, πώς οί καουόργοι κατεδίωξαν και έφόνευσαν τον άτυχή κόμητα εις τον κήπον. Κατά την κατεδίωξιν θα του έφυγεν ή παντούφλα αυτή.

Έπί πλέον τό γεγονός ότι έφορούσε παντούφλα άποδεικνύει ότι είχε γδυθή και ήτοιμάζετο να κατακληθθ όταν οί δολοφόνοι εισήλθον εις την έπαυλην.

Ο πάτερ Πλαντάς, τά ήκουσεν όλα αυτά κουνώντας τό κεφάλι, χωρίς να πή λέξιν. Έξήταξε ο Έθιος τά χόρτα προσεκτικά και εις κάθε νέον ίχνος έμόρφαζεν ύπόπτως.

Ο πατήρ Πλαντάς έγνώριζεν άσφαλώς κάτι. Άλλά ο δήμαρχος άπόλικός καθώς ήτο και ταραγμένος δέν έπρόσχε καθόλου εις τους μορφαμούς του σιωπηλού και σοπού ειρηνοδίκου.

Έφθισαν τέλο, εις τό μέρος όπου εύρίσκοντο τό πτώμα της κομήσσης. Το θέαμα τό όποιον άντίκρυσαν τότε τους, έκαμε ν' άνατριχιάσουν.

Η άτυχής κόμησσα ήτο κυριολεκτικώς κορομηγημένη. Έφερον άρκετά τραύματα διά μαχαίρας ή άλλου τινος κοπτερού όργάνου, ήτο κυριολεκτικώς βουτηγμένη εις τό αίμα.

Εις τό μέρος όπου εύρίσκοντο δέν είχε καταφύγει μόνη της, ως έφαίνετο.

Την είχαν σύρει μέχρις εκεί άγνωστον προς ποίον σκοπόν, διά να την ρίψουν στον ποταμόν Ίσω; και την έγκατέλειψαν την τελευταίαν στιγμήν εις οίδα γιά ποιόν λόγον.

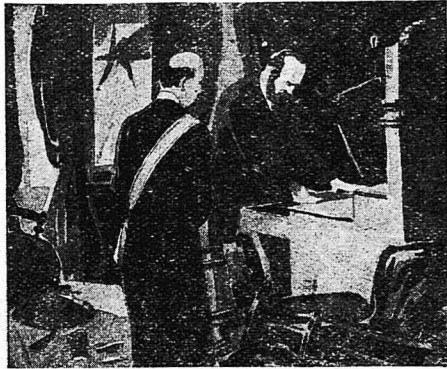
Κατά τό ήμισυ τό πτώμα της κομήσσης, εύρίσκοντο έντός της δχθής.

Ο Κουρτού αισθάνθηκε τά γόνάτια του να λιγίζουν όταν άντίκρυσε τό φρικτόν αυτό θέαμα. Δέν μπορούσε να πιστέψη στα μάτια του.

Γιναί και δολοφονήσουν τον κόμητα και την κόμησαν; Ήσαν τόσοσ καλοί και οί δύο!

Διεπράχθη τό έγκλημα διά τά χήματα, τη όποια είχε λάβει την προηγουμένην ο κόμης Τρεμορέλ;

(Άκολουθεί)

Τα πάντα εκεί μέσα ήσαν άνω κάτω.